

РЕШЕНИЕ

№ 19

гр. Плевен , 24.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, IV ВЪЗ. НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в
публично заседание на седемнадесети март, през две хиляди двадесет и първа
година в следния състав:

Председател:	Румен П. Лазаров
Членове:	Иван Н. Радковски Мариан В. И.

като разгледа докладваното от Румен П. Лазаров Въззивно наказателно дело
от частен характер № 20214400600021 по описа за 2021 година

Производство по чл. 313 и следващите от НПК.

Образувано е по въззивни жалби от адвокат В.И. – процесуален
представител на подсъдимите Е. Б. М. от град Плевен и Т. И. М. от гр.
Плевен, подадени срещу присъда № 260019 от 14.10.2020 г., постановена по
нчхд № 1187/2020 г. по описа на Районен съд-гр. Плевен.

С обжалваната присъда Плевенският районен съд е признал
подсъдимата Е. Б. М. за виновна в това, че на 09.06.2020 г. в гр. Плевен, пред
бл. *** в ж.к. „***“, казала нещо унижително за честта и достойнството на П.
Л. М. от гр. Плевен в негово присъствие – престъпление по чл. 146, ал. 1 НК,
но на основание чл. 78а НК я е освободил от наказателна отговорност и ѝ е
наложил административно наказание глоба в размер на 1000 лева.

Съдът е признал подсъдимия Т. И. М. за невинен в това, че на 09.06.2020
г. в гр. Плевен, пред бл. *** в ж.к. „***“, казал нещо унижително за честта и
достойнството на П. Л. М. в негово присъствие и го е оправдал по
обвинението по чл. 146, ал. 1 НК.

Съдът е осъдил подсъдимата Е. Б. М. да заплати на П. Л. М. от гр. Плевен сумата 1000 лева за претърпените в резултат на извършеното престъпление неимуществени вреди, заедно със законната лихва, считано от 09.06.2020 г. до окончателното ѝ изплащане, като гражданския иск в останалата част, до размера на сумата 2000 лева е отхвърлил, като недоказан.

Съдът е отхвърлил предявения от П. Л. М. от град Плевен граждански иск срещу подсъдимия Т. И. М., за претърпените в резултат на извършеното престъпление неимуществени вреди в размер на 2000 лева, като неоснователен.

Съдът е осъдил подсъдимата Е. Б. М. да заплати в полза на Районен съд-гр. Плевен държавна такса върху уважения размер на гражданския иск, в размер на 50 лева, а на П. Л. М. – направените от него разноски по делото в размер на 413 лева.

Във въззивната жалба на подсъдимата Е. Б. М. се съдържат оплаквания за необоснованост, неправилност и незаконосъобразност на постановената присъда. Твърди се, че обвинението не е доказано по несъмнен начин, както и че основният съд е извършил превратно тълкуване на доказателствата по делото, за да стигне до извода за виновността на М.. Прави се искане за отмяна на присъдата и за постановяване на нова, оправдателна присъда.

Във въззивната жалба на подсъдимия Т. И. М. се съдържа оплакване на неправилност и незаконосъобразност на постановената присъда. Твърди се, че М. е оправдан, но въпреки това решаващият съд не е осъдил частния тъжител да му заплати направените по делото разноски. Прави се искане за изменение на присъдата.

Въззивните жалби се поддържат в съдебно заседание от процесуалния представител на въззивните жалбоподатели Е. Б. М. и Т. И. М. - адвокат В.И..

Процесуалният представител на заинтересованата страна П. Л. М. – адвокат В.П., изразява становище, че въззивната жалба на Е.М. е неоснователна, а въззивната жалба на Т.М. е процесуално недопустима.

Плевенският окръжен съд, като взе предвид оплакванията, съдържащи се

във въззивните жалби, становищата на страните и като провери изцяло правилността на постановената присъда, намира за установено следното:

Въззивната жалба на подсъдимата Е. Б. М. е подадена от легитимна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, в срока по чл. 319, ал. 1 НПК и отговаря на условията на чл. 320, ал. 1 НПК, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана.

Въззивната жалба на подсъдимия Т. И. М. е процесуално недопустима. Поради това тя следва да се остави без разглеждане, а съдебното производство, в тази част, да се прекрати.

Плевенският районен съд е приел, че свидетелите Г.Й., В.К., С.Г. и М.Ц., както и тъжителят П.М., се познават и живеят в ж.к. „****“, бл. ***, вх. „Г“ в град Плевен. Техен съсед е и свид. И.Н., който живее в същия блок, но във вх. „В“.

Подсъдимата Е.М., живее в ж.к. „****“, бл. ***, вх. „Д“, заедно с нейната майка, свид. М.Н.. Двете отглеждат малолетното дете на М..

Подсъдимият Т.М. живее в ж.к. „****“, бл. ***, вход „Б“ и поддържа приятелски отношения с подсъдимата М. и нейната майка.

Между Е.М. и майка ѝ и свид. Г.Й. от години съществуват влошени съседски отношения. По повод на тези отношения през месец август 2017 г. и на 10.06.2020 г. свид. М.Н. депозирала две жалби срещу Й. в Районна прокуратура-Плевен, за оказван от него психически и физически тормоз над нея и дъщеря ѝ. Районна прокуратура-Плевен извършила проверки по жалбите и отказала да образува наказателно производство.

Подсъдимата Е.М. също депозирала до Районна прокуратура-Плевен три жалби срещу Г.Й. и П.М.. Проверката по едната жалба приключила с отказ да се образува наказателно производство, а другите две жалби били обединени и работата по тях продължава и в настоящия момент.

Подсъдимата Е.М. и свид. М.Н. не се ползват с добро име сред съседите си. Неразбирателствата между тях, свид. Г.Й. и подсъдимия Т.М. започнали след смъртта на бащата на Н., с когото всички поддържали много добри

отношения. Според М. и Н., причината за това бил произходът на подсъдимата, чиито баща е нигериец, както и това, че тя има по-тъмна кожа. Тези факти съседите им „използвали“, за да обиждат и унижават М. в продължение на дълги години. Според съседите на подсъдимата обаче, основната причина за конфликтите бил сприхавият и заядлив характер на двете жени.

Тъжителят П.М. се ползва с добро име в жилищния блок, както и в квартала. Той е уважаван от съседите си, винаги и с готовност помага на нуждаещите се с каквото може.

На 09.06.2020 г. свидетелите Г.Й., В.К., И.Н. и тъжителят П.М. седели в беседка, разположена пред вх. „Г“ на бл. *** в ж.к. „***“, и си говорели. Около 18.00 часа на същата дата подсъдимата решила да изведе детето си, за да покара велосипед. С нея били свид. М.Н. и подсъдимият Т.М.. Тримата стояли пред вх. „Д“ на същия блок. По същото време свид. С.З., с когото подсъдимата имала интимни отношения, ѝ се обадил по телефона, уведомил я, че е паркирал автомобила си пред вх. „Б“ на блока и я помолил да иде при него, за да се видят. На път към вх. „Б“ М. минала край беседката, в която се намирали Й., К., Н. и М., който бил обърнат с гръб към междублоковото пространство. Гледайки тъжителя, подсъдимата започнала да псува: „Ще ви еба майката! Педераста! Аз ще ви еба майката, ще ви свърша!“. Едновременно с това М. размахвала ръце и направила жест, наподобяващ среден пръст, по адрес на тъжителя. М. направил ѝ забележка да си върви по пътя и да не се занимава с тях. Подсъдимата казала, че ще се обади в полицията и позвънила на телефон 112. Междувременно пред блока пристигнал и свид. М.Ц., който чул от разговора единствено това, че М. ще звъни на телефон 112.

На място бил изпратен полицейски патрул – служителите К.М. и С.И.. Двамата установили група от хора, струпани в беседката. Встрани седели подсъдимата, майка ѝ и още един мъж. М. и И. извършили проверка на сигнала, която завършила с изготвяне на предупредителен протокол за М..

Описаната фактическа обстановка съдът е приел за установена и доказана, съобразявайки се с показанията на разпитаните свидетели Г.Й.,

В.К., И.Н., М.Ц., К.М., С.И., М.Н., С.З. и С.Г., както и със събраните по делото писмени доказателства.

ПО ВЪЗЗИВНАТА ЖАЛБА НА Е. Б. М.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Противно на твърденията, съдържащи се в жалбата, присъдата не е необоснована, обвинението срещу подсъдимата Е. Б. М. е доказано по несъмнен начин, а събраните по делото доказателства не са тълкувани превратно.

Съобразно непротиворечивата практика на ВКС по наказателни дела, например решение № 76 от 23.04.1991 г. по наказателно надзорно дело № 100/91 г., Военна колегия на ВС, присъдата е явно необоснована, когато въобще липсват доказателства за фактическите положения, приети от съда за установени или когато събраните доказателства са в явно противоречие с приетите за установени факти, което изключва възможността да се направи извода, че те са настъпили.

В разглеждания случай присъдата е обоснована, тъй като фактическите положения, приети за установени, се подкрепят от доказателствата по делото. В мотивите към атакуваната присъда основният съд е посочил какви обстоятелства се считат за установени, въз основа на кои доказателствени материали и какви са правните съображения за взетото решение. Изложени са подробни фактически и правни съображения защо обясненията на подсъдимата Е.М. и показанията на свидетелите С.З., С.Г. и М.Н. са изключени от доказателствената съвкупност, а показанията на свидетелите Г.Й., В.К. и И.Н. са приети за достоверни. Тези съображения са правилни и законосъобразни, поради което се споделят и от настоящия състав на въззивната инстанция.

Обективната истина по делото е разкрита. По начало, за да е нарушен принципът на разкриване на обективната истина, следва да е налице

едностранчиво кредитиране на доказателствата, при наличието на съществени противоречия в тях. Основно задължение на съда е да изясни обективната истина по делото, като събере и провери всички доказателства по делото, както уличаващите, така и оневиняващите дееца. По конкретното дело правните изводи на съда имат за основа доказателствени факти, събрани и проверени по реда на чл. 106 и чл. 107 НПК. Не са нарушени основните правила при проверката на доказателствата. Доказателствените източници са пълно и всестранно анализирани, което е гаранция за правилността на възприетата фактология, респективно – за верността на правните изводи. Показанията на разпитаните свидетели са обсъдени в тяхната взаимна връзка и обусловеност – контролираният съд е обсъдил защо дава вяра на едни и отхвърля други доказателства, когато между тях има противоречия относно главните факти по делото. Първоинстанционният съд е изпълнил процесуалните си задължения по член 13 и чл. 107 НПК, като е събрал всички доказателства за относимите обстоятелства, както и процесуалното си задължение по чл. 305, ал. 3 НПК, по начина, по който е предписан в тази правна норма.

Първостепенният съд е направил цялостна и обоснована оценка на доказателствения материал. Липсват допуснати нарушения при събиране и проверка на доказателствата, както и във връзка с оценката им – за да изгради извода си за вината на подсъдимата и за авторството на престъплението, съдът се е позовал на техния действителен смисъл.

Обстоятелството, че подсъдимата Е.М. отрича да е извършила престъплението, а основните свидетели са в близки отношения с частния тъжител П.М., не е пренебрегнато от съда, а решението му да се довери на техните свидетелски показания, подкрепящи обвинителната теза, е основано на цялостния доказателствен материал. Право на подсъдимия е да отрича авторството на престъплението или да дава обяснения, каквито намери, с оглед на приетата от него защитна позиция, но когато обясненията му се опровергават по един несъмнен начин от събраните гласни и писмени доказателства – както това е и в разглеждания случай, не може да се приеме, че е нарушено правото му на защита или се поражда съмнение относно авторството на деянието.

Извършеното престъпление и неговото авторство са доказани по безспорен начин от свидетелските показания на Г.Й., В.К., И.Н. и М.Ц.. Тези показания са последователни, непротиворечиви, еднопосочни, детайлни, задълбочени и убедителни. Затова правилно са приети за достоверни от контролирания съд. В тази връзка е необходимо да се изтъкне, че съобразно константната практика на ВКС по наказателни дела, например решение № 156 от 07.06.1995 г. по н.д. № 562/94 г., I н. о., достоверността на гласните доказателствени средства зависи не само от съпоставката им с други доказателствени средства, но и от собствената им убедителност, а тя на свой ред от тяхната последователност, непротиворечивост и обективност.

ПО ВЪЗЗИВНАТА ЖАЛБА НА Т. И. М.

С жалбата се иска частният тъжител П. Л. М. да бъде осъден да заплати на оправдания подсъдим Т. И. М. направените от него разноски по делото в размер на 400 лева.

Съобразно императивната разпоредба на чл. 190, ал. 1 НПК, когато подсъдимият бъде признат за невинен, разноските по дела, образувани по тъжба на пострадалия до съда, се възлагат на частния тъжител.

С обжалваната присъда решаващият съд обаче е пропуснал да се произнесе по въпроса на кого да бъдат възложени разноските, направени от оправдания подсъдим Т.М.. Поради това жалбата на М. е процесуално недопустима – в разглеждания случай липсва постановен от контролирания съд акт, подлежащ на обжалване пред въззивната инстанция. Поради това жалбата следва да бъде оставена без разглеждане, а съдебното производство, в тази част, да бъде прекратено.

Пропускът на основния съд следва да бъде отстранен по реда на член 306, ал. 1, т. 4 НПК.

Заинтересованата страна П. Л. М. е направил разноски по делото – пред въззивната инстанция, в размер на 400 лева – за упълномощаване на

процесуален представител.

При този изход от процеса подсъдимата Е. Б. М. следва да запрати на частния тъжител П. Л. М. направените от него разноси по делото в размер на 400 лева.

По изложените съображения и на основание чл. 334, т. 6, във връзка с чл. 338 НПК, Плевенският окръжен съд

РЕШИ:

Р Е Ш И:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 260019 от 14.10.2020 г., постановена по нчхд № 1187/2020 г. по описа на Районен съд-гр. Плевен.

На основание чл. 189, ал. 3 от НПК ОСЪЖДА подсъдимата Е. Б. М. да заплати на частния тъжител П. Л. М. направените от него разноси по делото в размер на 400 лева.

ОСТАВЯ въззивната жалба на подсъдимия Т. И. М. **без разглеждане и ПРЕКРАТЯВА** съдебното производство по внчхд № 21/2021 г. по описа на Окръжен съд-гр. Плевен в тази част.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____